

grund ved foretagelsen af denne. Det er næppe muligt at forudse, hvorvidt de tendenser, som i de senere år har præget erhvervslivets lokalisering, vil fortsætte. Den fremtidige økonomiske ekspansion såvel som Danmarks eventuelle tilknytning til nye markedsdannelse og deraf følgende strukturændringer inden for erhvervslivet kan medføre afgørende ændringer i lokaliseringsmønstret og påvirke et områdes erhvervsforhold. Som følge heraf må det tillægges væsentlig betydning, at loven udformes så smidigt, at den effektivt kan medvirke til, at befolkningen i de vanskeligere stillede egne også under vekslende vilkår for erhvervslivet kan opnå rimelig andel i samfundets velstandsudvikling.

Det foreslås derfor at henlægge afgørelsen af, i hvilke egne af landet lovens bistandsordninger kan finde anvendelse, til handelsministeren efter indstilling fra rådet. Ved afgørelsen heraf må der f. eks. lægges vægt på forhold som lavt industrialiseringsniveau, ensidig erhvervsstruktur, konjunkturfølsomhed, lavt indkomstniveau, spredte og små bydannelser, fravandring eller ringe befolkningstilvækst, varig arbejdsløshed, sæsonledighed og begrænset mulighed for valg af beskæftigelse og uddannelse. Såfremt befolkningen i et område efter en samlet vurdering af de nævnte forhold må anses for væsentligt ringere stillet end befolkningen i egne med et veludviklet erhvervsliv, kan området henføres under loven.

Det forudsættes, at de af handelsministeren truffene afgørelser tages op til revision, når forholdene måtte give anledning dertil.

Til stk. 2. Medens afgørelsen af, i hvilke egne af landet lovens bistandsordninger kan finde anvendelse, er henlagt til handelsministeren efter indstilling fra rådet, foreslås det i stk. 2, at der pålægges rådet ansvar for formuleringen af en mere præcis lokaliseringspolitik inden for de pågældende områder. Denne bør søges udformet i samråd med de lokale administrative myndigheder og bør tilpasses den almindelige udvikling og planlægning i samfundet, efterhånden som landsplanmæssige og regionplanmæssige retningslinier tilvejebringes.

Til stk. 3. Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende egnsudviklingslovs § 3, stk. 3. Der er ikke ved den stedfundne omredigering tilsigtet nogen realitetsændring. I medfør af den foreslåede bestemmelse vil rådet kunne stille forslag om foranstaltninger, der ikke i sig selv er af erhvervmæssig karakter, men som må anses for påkrævede af hensyn til den erhvervmæssige udvikling i et givet område. Der tænkes herved eksempelvis på foranstaltninger vedrørende trafik-, bolig- og undervisningsforhold.

Til § 6.

Til stk. 1. Bestemmelsen i den gældende lovs § 5 om ydelse af garantier for lån til industri-, handels- eller servicevirksomheder til dækning af anlægsudgifter foreslås opretholdt og på visse punkter udvidet.

Det foreslås således, at der til anlægsudgifter, hvor forholdene måtte tale herfor, kan henregnes udgifter ved undersøgelser og forarbejder (herunder forsøgsvirksomhed) samt ved afprøvning og lign. af en virksomheds produktionsapparat. Den hidtidige adgang til at yde tilskud til undersøgelser og forarbejder i henhold til lovens § 4, nr. 1, foreslås samtidig ophævet. De nævnte tilskud er hidtil i almindelighed blevet ydet med pligt til tilbagebetaling, såfremt der på grundlag af undersøgelserne iværksættes en egentlig produktion, og der synes ikke at være grundlag for at opretholde hjemmelen til ydelse af tilskud, efter at der foreløbig inden for et beløb af 5 mill. kr. årligt er åbnet adgang for ydelse af lån af Statens Lånefond for Erhvervsforskning til forsknings- og udviklingsarbejde i danske erhvervsvirksomheder, jfr. lov nr. 243 af 10. juni 1960 om Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd, Statens teknisk-videnskabelige Fond og Statens Lånefond for Erhvervsforskning, som ændret ved lov nr. 169 af 11. maj 1966.

Til stk. 2. Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende lovs § 5, stk. 2.

Til stk. 3 og 4. Ifølge § 6 i den gældende egnsudviklingslov ydes garantier på indtil 15 år med adgang til at udskyde begyndelsestidspunktet for en garantis nedbringelse i indtil 2 år fra garantiens ikrafttræden. I de af lovens kapitel IV omfattede områder kan begyndelsestidspunktet dog udskydes i indtil 5 år, således at garantiens løbetid, hvor særlige omstændigheder taler herfor, kan forlænges indtil 18 år. Med hensyn til løbetidens længde sondres der således ikke i den gældende lov mellem garantier for lån til finansiering af faste anlæg og garantier for lån til anskaffelse af maskiner og inventar.

Med henblik på at opnå en hensigtsmæssig finansiering og en lettelse af garantiernes belåningsmuligheder på kapitalmarkedet foreslås der åbnet adgang til at yde garantier med en løbetid på indtil 30 år, for garantier til finansiering af maskin- og inventaranskaffelser dog kun på indtil 10 år. Fastsættelsen af løbetiden for en garanti må i det enkelte tilfælde afhænge af en konkret vurdering, bl. a. af det pågældende anlægs levetid.

For at lette afdragsbyrden i de første år efter en investerings foretagelse, hvor likviditeten vil kunne være anstrengt, foreslås den hidtidige adgang til at